Narro, Narro, Narro

Sibke wuir wakker, omdat heur der kraben, dou ze inains n stem heurde.
'Ho, Sibke, ik zit hier. Even wachten.'achter heur oor kirrel de. Ze wol zok doar net even lekker Sibke kon nait zain wel of do ar ruip. Ze kon ja nait mit n boge kieken, mor aan de stem te he uren mos dat Appie wezen.
'Bist doe dat, Appie?' vruig ze en ze gapde drijmoal om goud wakker te worden.
Roetsie! Appie luit zok mit n beste gang achter Sibke heur oor votglieden. Over heur haals hin en tjoempsie, doar ston e, stoef veur Sibke heur neuze.
'Moi, Sibke,' zee e. 'Wat sluipst doe ja stief! Der is wat vrezelks gebeurd.'
In Sibke heur kop rommelden n hailboel male ploatjes holderdebolder deurnanderhin. Zai zag de prachtege flat vannijs ondersteboven roegeln. Zai zag Theodora lutje Pummel heur aandere baintje ook spaalken. En t slimste van ales: zai zag Moesie Mous plat as n pankouk onder de sniebonepot liggen. Vrezelk, vrezelk, vrezelk.
'Narro is vot,' zee Appie.
'Narro is vot?' vruig Sibke en ze kon der niks aan doun dat heur stem glad opgelocht klonk.
'Wie kinnen hom naargeus vinden,' zee Appie. 'Woar we ook kieken en wat we ook roupen: gain Narro! Theodora organiseert n speurtocht. Overinde dus.'
Sibke kwam mit tegenzin overinde, want ze lag doar nog lekker tussen de gele botterbloumen. Mor ja, as der hulp komen mos, wol zai zok ter nait aan onttrekken. Doar was je vrunden veur. En wel haar der meer ervoaren in om t goie pad te vinden as zai?
'Eerst even trimmen,' zee Sibke. 'n Haalve menuut. Even de poten lösgooien. Ik bin zo stief as n plaanke.'
Ze runde dwaars over t gruinlaand hin en bie de sloden langes. Ze gooide de achterpoten hoog in de locht. Appie gnivvelde om dij male bokkesprongen.
Mor Sibke kwam gaauw weeromme, want ze wol Appie nait zo laank wachten loaten.
'Kom mit,' zee Appie. Hai luip vot. Hai draaide zok nog n moal achtersteveuren om te kieken of Sibke wel achter hom aan kwam.
Sibke nam in de loop n poar happen gras. Mit nuchtern moage op pad goan, was nait gezond. En ze haar ook honger. Onderwegens kon ze dij happen din nog n moal herkaauwen.
'Kinst dammeet wel wieder eten,' zee Appie ongeduldeg. 'Eerst mout wie ons Narro vinden. Wel wait, wat hom overkomen is.'
'Meschain zit e wel klem,' zee Sibke en ze schrok van heur aigen woorden. Stel die veur dat dat waar was. Dat Narro inderdaad klem zat. In de bek van n blikopener of zo, dat kon mor zo ... Of eh ... klem zat onder n dikke boom. Of dat e platdrukt was in n voelniswoagen. Of op weg was noar de hoogovens. En dou ze dat aalmaal docht haar, begunde ze op n hobbeldraftie te runnen. En veur heur uut nitterde Appie dij net nog even haarder kon.
'Sibke komt deraan,' ruip e tegen zien vrunden. 'Nou kin we begunnen mit de speurtocht noar ons vrund Narro.'
Krummel en lutje Pummel, opa Mollebone, Moesie Mous en Theodora stonden ongeduldeg veur de flat te wachten.
'Wo ar bleef je wel zo laank,' zee Krummel niedeg. Zien gezichte ston op maal weer.
'Sibke sluip nog,' zee Appie. 'N ait langer zeuren. Wie binnen der ja.'
'Wie staan op sprang om vot te gaan,' zee Moesie Mous. 'Theodora nemt de laaiden.'
'Prima,' zeden Appie en Sibke touglieks.

Mit heur wiesvinger vruig Theodora om stilte.
'Luuster! Ik heb n goud systeem opbedocht en ales opschreven. Pak mor even n pepiertje tou mien komme u ut. Om beurten, rusteg, gain gerop en geriet. Sibke, doe magst t eerstes.'
'Prima,' zee Sibke.
Mit heur bek pakde zai n pepiertje dat netjes opvalden was. Dou ze aalmaal aine haren, zee Theodora:
'Beste amateur speurders, hier verzoameld veur de flat. Wat ie daar hebben is n pladdegrond van d' doolhof hier in t koren. As je de pielen volgen, din kom je waar je wezen mouten.'
'Waardin?' vruig lutje Pummel.
'In t haart van t korenveld.'
'Ain vroage nog,' zee Krummel. 'Waarom dinkst doe dat wieint haart van t korenveld wezen mouten, Theodora?'
'V eurgevuil,' zee Theodora.
'Dat kin,' nikkopde Appie. 'Heb kook wel ais had.'
'En wat vin we daar?' vruig opa Mollebone.
'Ni je aanwiezens,' zee Theodora.
Ze volden aalmaal heur pladdegrond open en bekeken hom goud. Aalmaal wazzen ze ter over ains dat t n hail schiere pladdegrond was. Goud taikend en goud dudelk. Moesie Mous kon zien zunnebrille der zulfs bie opbolden.
'En as joe ales nou goud helder is, dinwol ik nou wel geem van start gaan mit de speurtocht naar ons vrund Narro.' Theodora keek vraagendint ronde.
'Joa,' zee Krummel, 'wel wait hou Narro ons neudeg het.'
En dou vloog der n klaain vingertje de lucht in.
'Ik wil ook mit,' zee lutje Pummel en ze luit alvast n traantje valen veur as t nait mog.
'Kin nait,' zee opa Mollebone.
'Mit permissie, opa Mollebone,' zee Sibke hail beleefd, 't liekt mie wel degelk meugelk. Ik kin lutje Pummel ja wel droagen.'
En dat von elk n geweldeg veurstel.
En rits, rats, roetsikee,
do ar zat ze al op stee!
Bovenop Sibke heur braide rogge. Lutje Pummel straalde hailmoal. De rode daze was heur teugel. Ze leek wel n klaaine koiboi.
'En wie din?' vruigen de vogels, bange dat ze vergeten wordenzollen. 'Watveur toak krieg wie?'
'Vlaigend zuiken,' zee Theodora. 'Begun mor vast.'
'Goud. Dou we.' En ze vlogen vot mit zoevende vleugels.
Kon ik ook mor vlaigen, fanteseerde Sibke. Ze zag zokzulf al as vlaigende kou boventkorenveld zweven. En as ze ... Dou tikde Theodora mit n takkie op heur komme.
'Beste vrunden, nog ain opmaarken. Mocht je t pad kw iet roaken, gain nood. Go a din zitten en wacht rusteg of. Theodora komt joe wel hoalen. En nou, monden dichte, meschain geft Narro wel saainen, joen speurneuzen op en zuiken! '
'En Revelkoare en Proatjeboksem?' vruig Moesie Mous.
'Kin we mit gain meugelkhaid wakker kriegen,' zee Krummel. 'Beur mor!'
Uut de flat klonk n geronk of n vlaigmesien zok ston op te waarmen veur de start.
'Boetendes,' zee opa Mollebone, 'binnen Revelkoare en Proatjeboksem toto al ongeschikt veur t speurwaark. Ze hebben gain spier verantwoordlekhaidsgevuil. Ze praatjen en doun teveul, je worden der doof van. En letten doun ze naargens op. Loat ze mor rusteg snurken, dinheb we op t minste last van heur.'
Theodora luip noar de ingang van d'doolhof.
'Hieropaan, jonges. Biet begun begonnen. En dink derom, nait aan tjonge koren puien.'
En do ar kwammen ze aan, de dappere speurders. Opa Mollebone veurop, dinkon elk zok bie zien tempo aanpazen. Moesie Mous haar zien zonnebrille op t puntje van zien neuze stoan. Zo kon e der ook overhin kieken as t wezen mos. Ze haren aalmaal n kleur van opwinden en n vrumd gevuil in heur lief. t Was ook nait net niks wat der van heur verlangd wuir. Narro zien leven kon

ja wel aan n zieden draadje hangen.
En do u stapden ze ain veur ain d 'doolhof in...

Auteur: Gré van der Veen
Uit: De Siberische Kou (1990)